

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ěe!

F.

Szerbske njeđzelske łopjena.

Wudawa Ɣo kóždu Ɣobotu w Smolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a je tam Ɣa sčtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Judika.

Jes. 43, 24. 25.

Profeta Jesajaf lud trojchtuje, Ɣo budže wuřwobodženy i Babylonsteho jastwa. To je skutk hnady Božeje. Lud Ɣebi ju Ɣaklužil njeje. Jeho dla dyrbi Bóh ludej pšhes rón profety prajicž: „Mi Ɣy ty Ɣluženja nacžinil i twojimi hrěchami a Ɣy mi prózu naložil i twojimi łóščezemi.“ Hdyž Ɣo tehdom tole Ɣłowo israelskemu ludej rjekny, kať wjele bóle płaczi to Ɣłowo wo wumóženju, kotrež je nasch Sbožnik ł naschemu wuřwobodženju dokonjať. Sswjaty póstny czař dowjedže nař na horu Golgatha. Tam wo- hľadamy teho Sbožnika a hdyž do jeho wobłědnjeneho woblicza pohľadamy, Ɣłyschimy jeho Ɣłowa: „Mi Ɣy ty Ɣluženja nacžinil i twojimi hrěchami a Ɣy mi prózu naložil i twojimi łóščezemi.“ Tole Ɣłowo kať hamor na naschu wutrobu dyrri, ale my wěmny, te Ɣame wobliczo tež mile na nař hlada a jeho rón dale praji: „Da, ja Ɣahubju twoje pšhestupjenja moje dla a njespominam na twoje hrěchi.“ My Ɣłyschimy Ɣłowo nascheho Sbožnika i jeho łščizy: „Haj, mi Ɣy ty Ɣluženja nacžinil i twojimi hrěchami a Ɣy mi prózu naložil i two- jimi łóščezemi. Da, ja Ɣahubju twoje pšhe- stupjenja moje dla a njespominam na twoje hrěchi.“

Wone potasuje nam:

1. Ɣłubokosć nascheje hrěschneje winy;
2. bohatswo Božeje hnady.

1. To Ɣłowo potasuje nam Ɣłubokosć nascheje hrěsch-

neje winy. My pósnajemy bolosć Božeje wutroby, kotruž je jej cžłowski hrěch nacžinil, ale tež wulkosć lubosće, kotraž chze czežke džěło dokonjecž. Ale njeje dha Bóh wěcžnje njescheměnjomny? Jeho wutroba, hacž runje wón sbóžny a Ɣwjaty w njebjěbach łnjezi, stara Ɣo wo naležnosće kóždeho cžłowskeho džěcža. Jeho wótzowsta wutroba nař pšchewodža stajnje a pšchezo we wjeřelu a Ɣrudobje. Kať běsche wjeřele w njebjěbach, jako Ɣo Sbožnik narodži, kať běsche tež Ɣrudobu w njebjěbach, jako Hadam a Žewa šhrěschisčtaj. Kať je wjeřele nad kóždym hrěsch- nikom, kiž pokutu cžini, kať wěscze je tež Ɣrudoba w njebjě- bach nad hrěschnikom, kiž šhubjeny dže. Najwjetšche džěło a prózu lubosće Božeje widžimy na łščizy šhrystuřowym. To je prózowanie Božeje lubosće wo tebi a Ɣa tebe, Kaťte to czežke prózowanie! To Ɣu te czežke tš hodžiny, kotrež Sbožnik na łščizy wiřasche; w tnych tšjoch hodžinach je wón wjazy cžerpil, hacž Ɣa te tš lěta jeho šjawnego skutkowanja. Wón wolašche Ɣo ł Ɣwojemu Wótzei: „Mój Božo, mój Božo, cžeho dla Ɣy mje wopušcžicž?“ W palazei cžwili Ɣwojeho cžěła šdyhuje wón: „Mi chze Ɣo picž“ a potom, hdyž běsche wščitko piřmo dopjelnjene, wón Ɣwoju Ɣłowu hiščezje juntrócž posběhny a Ɣwój Ɣwjaty rón wotewri, i móžnym Ɣłóžkom šawoławšči: „Dokonzane je!“ Nima wón prawo, tebi a mi prajicž: „Mi Ɣy ty Ɣluženja nacžinil i twojimi hrěchami!“ Kať stejšč ke łščizei Ɣwojeho Sbožnika? Kať wjele lubosće je tón Ɣnjeř na nař wažil, nař pohnuć, Ɣo bychmy hnadneje powjesczi wo jeho łščizy wutrobu wotewrili. Žako džěczi Ɣmy wobkrjepjeni i jeho Ɣwoju, w Ɣwjatym

sakramencze wużiwamy jeho czeło a krej, w Bożim słowie blyshczi so jeho kschiz jako kótwiza naschego sboža. We wjeßelu a srudobje saczuwamy jeho dzeło na naschey wutrobje, i kotrymž nam praji: „Mi by ty kluženja naczińil i twojimi hrěchami.“ Kať hnuzaje klinczi tole sduchowanje i Anjesoweho rta! Ale njeje to wobskorženje sa najch njeđzał? Kať by my so pschecziwo jeho luboßezi sadžerželi? Pomyßlmy ðebi, so bychmy my cźlowjetej luboßeć wopofasali a wschitko czińili, jeho wutrobu dobyć, a nasche prózowanie by podarmo było. Tajke něscho hłubofo boli. A tón Ebóžnik nětko wschu prózu słozi na hrěschne cźlowjestwo a cźlowjetojo jeho wot so storcza. S tajkej bolosću dyrbi tón Ebóžnik na tyßazy hladacź, kotřiz jeho krej i nohomaj teptaja, kotřiz pschi wschēm jeho dzele so sħubja, sa kotrychž je podarmo wumrjet, dokelž njechadza wumoženi być. Ale my njechamy jenož so roshoricź na njespscheczelow Ebóžnika, ně my chzemy prajicź: „Sa bym to sawinowať, sctoz ty by pscheczerpil.“ My blyshimy jeho słowo i kschiza, duž daloko stejo nje-wostawamy, kaž jich wjele w Serusalemje, ale k njemu kħwatamy, so bychmy so podali Anjesej bolosćow — potom tež sa blyshimy postrow jeho hnady.

2. „Sa sahubju twoje pschestupjenje moje dla a nje-spominam na twoje hrěchi.“ Tole słowo siewi nam bohatstwo Božeje hnady a ðmilnosće. Hacž runje dyrbi wjele njeđžaka žnjecź, so wón tola njewobara wopor pschinjesć. Wón jenož na to džiwa, cźlowjekow sbóžnych czińicź. „Sa sahubju twoje pschestupjenja m o j e dla.“ To wschu cźłowstwu saßlužbu wusamtnje. Wón je sa naß czerpil a nasche pschestupjenje sahubil — duž tež dwójzy słowcźko k nam rěczi: „Sa, ja!“ Chzesch so napschecziwo tutej sbóžnej powjesćzi pschecziwjecź, hdyž chze wón tebi list, tebje wot wěcžneho wotrocžstwa wußwobodžazy, do rukow tkócizć? My ðebi tola naschu drařtu wobhladamy, kaž by dobra doßeć byla, ale tajka je wona womasana psched Božim ðwjatym woblicžom! W njej njemóžemy sařtupa namaćacź ke kħwajnej hoßećinje. Ale póřny czaß nam do wutrobny spěwa: „Sa krej a prawdoßeć Kħryřtußa je moja drařta pschistojna!“ Póřny czaß je hnadny czaß, w kotrymž kschizowany Ebóžnik ðwojej ruzy wupschestrěwa, so by naß k ðebi czaßnył. Jesuß woła, my do jeho rukow kħwatamy, so by jeho hnada nam ðwěcziła psche wscho bēdženje tuteho ðwěta a nam ðwěcziła k wěcžnemu ðwětku kraßnosće. Hamjen.

Knjesowa kschizna ból.

Młody cźlowjek bēsche ðwojej mrežazej maczeri ðlubil, so chze junu pobožny muž być. Lěta jańdžechu, a młodženž so ðlubi. Njewjesta k tajkim blyshesche, kotřiz so wo knjesa Jesußa mało staraju. Raš wona ðwojeho nawoženju narěcza, so w ðwjatym póřnym czaßu ðobu do wjeßeleho piwneho towarřstwa džeřche. Tam nětko ðedžachu a puncž pijachu, a nawoženja bēsche ðwoje „wobohy“, kaž to njewjesta mjenowasche, jabył. Njejabzy pať jeho woczi na wobras kschizowaneho na scženje padnyřchtej. A jemu bē, jako byřchtej woczi Ebóžnika tať srudnje na njeho hladaćej, a jako by blyřchal ðwoju njebohu macž so sašo modlicź, kaž bēsche wón to sa czaß ðwojeje młodosće tať huřto blyřchal: „Wschitko, Anježe, chzu ja sabycź, ženje twoju kschiznu ból!“ Wón wjazy ani brintot schkleńzow, ani wyřtanje a wolanje roswjeßeleneho towarřstwa njeblyshesche; jemu jeno we wuschomaj klincžesche: „Wschitko, Anježe, chzu ja sabycź, ženje twoju kschiznu ból!“

Tať tu wón ðedžesche, cziřche do so ponóřeny a se blyřami

we woczomaj. Duž jedyn i jeho ðuřodom do njeho storczi a džeřche: „Wó, sctoz dha ty křalzo sašo rypasch?“ A njewólne so jeho hubomaj wuřuže: „Wschitko, Anježe, chzu ja sabycź, ženje twoju kschiznu ból!“ Wón so stóži, jako bē to słowo wuprajil. Někotři pospytowachu žortowacź; ale i wjeßelom bēsche kónž, jedyn po druhim so wotßali; a jako wón se ðwojej njewjestu domoj džeřche, bē tež wona cziřcha a niz ðłowa njerjekny. Wón saczuwasche, so je wona gromotna; ale jako bēschtaj kħežne durje dozpiłoj, jemu wona ruku sawda a džeřche: „Sano, wschitko chzu rad sabycź, ženje jeho kschiznu ból! Sa so czi džařuju sa tole słowo.“

Mój luby ðerbřti cziřarjo! W tu kħwilu ðwjeczi kschesćizjanska žyrkej sašo ðwjaty póřny czaß. Kať chzesch jón ty ðwjeczić? O so by w tymle czaßu tež twoje heßlo było a wostało:

„Wschitko, Anježe, chzu ja sabycź,
Ženje twoju kschiznu ból!“

F.

Njeđželu wječor.

Dobru nóž, o njeđžela,
Ty mi ðame sbože da:
Napoř i Božej studniczi,
Božu hnadu sa hrěchi!

Milosć, ðmilnosć njejestu
W tydženju njech pschewod da!
Najelk mje tež i luboßeću,
So ja bratrow njeßubžu.

Anježe, džať czi sawoscha
Duřcha sa kħlěb žiwjenja,
Kotryž dženka łamať je
Mi mój Ebóžnik bohacze.

Njech ja pschezo žiwny ðym
Po tym słowie drohotnym,
Tať so duřcha kħwali cze
Hacž do wscheje wěcžnosće!

Dobru nóž mēj njeđžela,
Kiž mi ðame sbože da.
Wuřlincžale swony ðu,
Měßacžk steji na njebju.

Sunu ðwjedžen rjenischi
Swjeczu w tamnej kraßnosćzi,
Hdyž mi sbóžna njeđžela
S Božej hnadu saßwita!

K. A. Fiedler.

Twjerda wutroba.

Snaty duchowny wulkeho města nam raš tole powjedasche: Anjeni Kohnowa bēsche hódna pschekupřka žona, a ja bym ju dolhe lěta ðnal. Swoje cžestne mjeno mējesche wona sa naj-wjetřche kublo a noschesche hłowu wyßoko kaž semjanka. K wulkej srudobje sa nju so jejny byn, kotryž bē jejneje wutrobny hordosć a wjeßele, nětajkeje njeßwěrnosće pschecziwo ðwojemu knjesej winowateho scžini a dyrbjesche ðwoje pschestupjenje w jařtwje wotpofuczić.

Macž dla teho nad nim poklecze wupraji a w ðwojim testamencze postaji, so wón junu sa jejnym kařchčžom hić njeßmē. Ssyn so wobēndženeje winy hłubofo łajesche; wón wodacze ðwojeho ðlužbneho knjesa dozpi, ale niz to ðwojeje maczerje. Sa so

ju wopraschach, hacž njewě, so je šhubjenemu šynej jeho nan napšhecžiwu pschischol. Wona nicžo wo tym njewjedžišče; wona běšče Židowka a nochžyšče tež nicžo wo tym wjedžecž. „Wón njekmě sa mojim kaschczom hicž“, to bě skónczenje wschěch jejnych rěczow.

Psched někotrymi njedželemi namakach ju blědu a wuplakanu w jejnych klamach šedžo. „Moje poklecze je na mnje wróczjo padnyło“, wona s tšchepjetazym hlošom rjekny, „moje wbohe džěcžo sa mojim kaschczom njepóndže; psched mačo dnjemi je mi wumrjelo, bjes teho so šym jemu woczi sandželila, a dženska džěch ja sa jeho kaschczom!“

Wot nětko tale žona šwoju hłowu wjazy wyšoko njenošy; wona je šebi wote mnje bibliju požčžila a čžita s tajkej srudobu, kotraž jej s Božej hnadu s žohnowanju šluži, džěni wote dnja stawisnu wo šhubjenym šynu.

Njetyšch šo!

Njetyšch šo, ach njetyšch šo,
Čžakaj čžišče, wutroba!
Šesuf wě a šnaje to,
Čžehož dla šy njeměrna.

Njetyšch šo, ach njetyšch šo,
Wón čži s nusy wupomha;
Šeho luboščž krašnišcho
Šebi s nožy šesthadža.

Njetyšch šo, ach njetyšch šo,
Šdyž tež čžěr tu nahla je,
Wóšty rostu wyšoko —
Wóh čže s šbožu powjedže.

Njetyšch šo, ach njetyšch šo,
Čžěmny pucž Wóh rosjašnja;
Čžišnjesh staroščž na njeho,
S čžernjom róže šakčžěja!

K. A. Fiedler.

Wóh šwojich džiwuje wjedže.

Šowjedančžto s Didenburgškej reformazije.

Šodal K. A. F.

(Škónczenje.)

Šakle psched wječžorom bu Franziskufš Alarduš psches šchczowka-
nje pša, kotryž runje psched nim štejšče, se španja wubudženy.
S najwjetyšchim šastróženjom a tšchepjetanjom šlyšcheshche piskanje
róžkow w šwojej bliskoščži a phtny bóršy, so sa nim šlědža a so
je w najwjetyšchim štrasche s nowa-šajecža a wróczjo-pschijwedženja.
Tu pocža šo jemu šmjertnje štyšakčž a štróžele jemu nimale dych
šastajichu; duž wobroczi šo šašo w modlitwje s šwojemu Šbóžni-
škej, njemóžeshče pak dale nicžo prajicž dnyli: „Šnježe Šesu, pom-
haj!“ — Wóršy na to šlyšcheshche dweju mužow psches hajš pschincž
a jeho štrach hacž nanajwyšchšcho štupajšče. Nětko šašlyšcha teho
jeneho prajicž: „Šowle dyrbi byčž: tu je mój poš šchczowka!“
„Ach“, rjekny na to druhi, „daj namaš jeno domoj hicž, mój jeho
tola njenamakamoj. Njeyšym žylicžki džěni nicžo s jědži měč, duž
šym wschón hubjeny.“ Šrěni wotmolwi: „Ša tež, čžemoj jeno
domoj hicž.“ Ša to šahwišda šwojeho pša, kotryž teho dla s njemu
pschiběža, wot Alarduša prjecž. Šle šak je šo Franziskufš šrado-
wal, šo temu šnješej džakowal a jeho šhwalil, so je jeho s nowa
s tajkej wulkej štrachoščže wumohš!

Šišchčže šawošta Alarduš w šwojim ššhowje, doniž šo žyle

nješacžmi, potom šebi šakle šwaži, šwoju hospodu wopušchčžicž.
Čžyššče šo w Božim mjenje s jenej šwojej šotšje podacž, kotraž
w jenej wješžy pschi dróšy hndlešche a tam woženjena se šwojim
mužom šorcžmarješche. Šule šotru čžyššče wo pomoz, wošebje
wo draštu prošycž a šo potom psches mjesy podacž. Šó čžmje
džěšche teho dla po dróšy dale. Wóršy wuhlada wós se žitom
prjedy šo jěcž, pschistupi s wóšniškej a prošcheshche jeho wo dowol-
nosčž, so šměl na wós šalěščž, dokelž je šlyšchal, so čžze wón žyłu
nóž jěcž. Štuž jemu to dowoli, a Alarduš ščžini šebi na wosu,
šak derje hacž šo šhodžeshche, mjes žitnyhmi měchami lěhwo, šak šo
móžeshche derje ššhowany a teho dla bješew šscheho štracha dale jěcž.
Psched domom jeho šotry wóšniš posasta, so by do šorcžmy šašchol.
Šranziskufš tež s woša šlěšy a šwaži šebi, s wóšnikom šobu do
šhěže šastupicž. Šako psched šwojej šotru štejšchche, štróži šo wona
nad jeho napohladom, tola pak jeho njespóšna. Šod šorzmy
šlyšami a proštwami šy rjekny, so je jejny šbratr. „Ššto, ty šy
šón šezat?“ wona wuwola a čžyššče na měšče wo wšy ludži
w šromadu wolacž, šotšž bychu jeho šašo šateho wšali a do
Antwerpena wróczjo pschijwedli. Šak bě Šranziskufš s nowa
we wulšim štrasche. Šle tež šudy jemu šón šnješ s nusy wu-
pomha. Ššotšiny mandželški mějšchche šobuželnosčž s nim, rěčeshche
se šwojej žonu, ju na šoš wšawšchi, a šmėrowa ju došpošnje, hdyž
šy šrijóššžeržeshche, šak bychu woni šami najwjetyšchu šanibu psches
jeho šmjercž žnjeli, wošebje hdy bychu šbratra na šakle wšachnje
šami pscheradžili. Šy teho dla lěpje bylo, s wóšnikom šorcžecž
a jemu něšakš dar poščicžicž, ša šotryž by čžškanza šišchčže hacž
psches mjesy šobu wšal, potom bychu jeho tola wotbyli. Šona
šebi škóncžuje rěčecž da a wšcho šo šta, šakž bě muž šrajil. Šjes
wulšeho rošmłowjenja jemu šišchčže pošřebne draščženja dašchtaj
a jěščž a picž pschedštajšchtaj. Šod wutrobnyh džakowanjom
Alarduš šimaj šožmje šrajeshche. Šonaj pak lědy s nim rěčeshchtaj
dla štracha, so šo psches šakšeho šezarja šnjecžiščža. Wón šašo
na wós šalěš, na čžož wóšniš dale jědžišche. Šišchčže w šej šamej
nožy pschindžeshchtaj psches mjesy.

Alarduš drje bě nětko šlědženjam šwojich njepšchecželow wu-
čžeknyš, ale s tym šišchčže niz wšchey nusy. Šak došho hacž bě
s wóšnikom šromadže, šastarajšche šón jeho s jědžu a s picžom; šako
pak šyrbjeshche šo wot njeho džělicž, bėšche nušowany, šebi s pro-
šchěšštwom šwoju čžělnu pošrebu šytacž. Ššwój pucž wón na
Šamburg šloži, myšlo, so jeho tam šnaczi šemrjeteho pschecžela bjes
pomozy njewoštaja. Š mjes tym, so šwój pucž do šamneje štrony
šložowajšche, wjedžišche jeho šón šnješ na to měštno, hdyž čžyššče
jeho šako šohacžže žohnowany šrat še šhwalbje šwojeje šiloščže
šrešbacž.

Š Didenburgškej mjenujžy bě psches ewangelišku wučžbu, šo
tam pschecžišchczazu, wšchón lud do wulšeho njeměra pschischol.
Šemu bě Bože šlowo psches wutrobu šchlo, tola niz šak, so se
šubami ššchijpajchu s mjeršanjom (šak šamni: Šap. škutki 5, 33 a
7, 54.), ale šak, so šo pošnižowachu psched tym šnješom, šrajeshjo:
„Ššto mamš čžiničž, so bychmy šbóžni byli?“ (šak šamni: Šap.
škutki 2, 37.). Šle šohužel bě tu šara mačo šakšich mužow, šotšž
móžachu šim šrawe wotmolwjenje na šule šrašchěni dacž a šich
s žyła w ewangeliškej wučžbje rošwucžowacž. Š tymle čžakš
žedženja pschijpóšla šim šón šnješ Šranziskufša Alarduša. Šakž
šlóbš Boži šlincžeshche šemu we wutrobje: Šow šyrbijšch šredowacž!
Š pošluchajš šakšemu hlošku, pocža šredowacž wo šbóžnocžinjajej
wěrije do našcheho šnješa Šesom ššhryšta a šak móžemy jeno psches
wěrnu pošutu a šrawu wěru wodacž hřechow, žiwjenje a šbóžnosčž
doštacž. Šeho šredowanja pak bėchu šak móžne a wutrobny hnujaze,
so na wšchitšich jeho pošlucharjow šluboški šacžišchčž čžinjachu a šo
bychu mnošy ša šnješa Šesufša došhčži.

Nětko bě Šranziskufš, džak budž lubemu Šohu! tola šašo

jako nahladny předař evangelija w jasnojstwie, ale Bóh tón Anjes, kiž wscho džiwne wozdi, bě řebi jeho hiřčeje k wjetřchemu wuřwolil. Raž řo derje myřlicž dawa, njemóžachu jeho duchapólne a móžne předowanja tež krajnemu wótzej njesnate wostacž. Dokelž tón taf wjele řlawy wo nim řlyřeře, da jeho k řebi přchińcž a rořřčowawře řo ř nim. Marduř dyrbjeře jemu řwoje žyle žiwjenje wupowjedacž. A hlejčze! wjetř řčini jeho k řwojemu generalnemu superintendentej, taf řo bu jemu móž nad žylej krajnej žyřkwoju do ruki data. A to bě wořebje w tehdomniřim čařbu jara wažna wěž, přchetož na wřchelakich měřtnach ředžachu ludžo hiřčeje w putach čžemneje přchiwěry. Nětko Marduř jako generalny superintendent we wřchěm kraju ewangelřko-lutherřtu wěru řawjedže a dželawře řa řwojeho Anjesa jako njewuřtawazy wojowaw řwoje žiwe dny. Halle we wyřřofich lětach wotwořa jeho tón Anjes 1578 do řwojeho njeřjeřeho raja, a řamo nad jeho potomnikami wotpocžowawře wořebite Bože žohnowanje. Hiřčeje jedyn jeho prawnuřow bě teho runjecža superintendent w Oldenburgřkej a je tež přčes wřchelake dobre piřma řa teho Anjesa dželaw.

řladaj, mój lubowaný řerbřki čžitarjo! tole bě podawisna ř oldenburgřkim reformatorom, Franžiřtom Marđom, kotruž čžyřč čži wupowjedacž. řa njeřam ničžo dale přchijacijč, přchetož wona čži řwoje wučžby řama podawa; čžzu čže jeno hiřčeje k dobremu řonzej na řlowo nařčeho lubeho řbóžnika dopomnicž: „řa řym pučž, wěrnoscž a žiwjenje; ničtó njeřchijńdže k Wótzej, řhibe přčese muje!“ řana 14, 6. ř tym budž a wostaw Božej miřšči poručeny! —

Puč k řbožu.

Ty přčejewř řej byčž wobřbožený,
Měčž řadawř čžawřnyř kublow dořčž? —
řlej, tón je wěrnje řpokojeny,
Řiž čžini řwoju přchijřluřčnosčž!

řčtó bjeř čžežkotow řawořtanj,
řdže ramjo mařč tu bjeř řčhija? —
Duž wostaj řčoržbu, morřotanje,
řo mařč přčej čžežke brěmjenja!

Tym njeřawidž, kiž wřřčje řteja,
Tež řylř ma trón řralowřki!
Njeř pučže horje, dele džej,
Mař Boža miřščž bohacži!

K. A. Fiedleř.

Čže řo bojimy?

řan řhryřřřtomuř, na řonzu 4. lěřtotka po řhř. nar. biřkop w řonřtantinoplu, běřčej gričijřkemu řhěžorej řrkadiuřej dla řwojeje njeřhabřaweje řwěrnoscže čžerń we wofu. „Wohl řo ja jeno na biřkopje wječžicž!“ wón rař w přchitomnořči řwojich dworjanow wutwořa.

„Řóřčel jeho tola do wuhnanřtwa!“ řnapsčecžiwri přeni dworjan;

„Wřmi jemu jeho kubla!“ džejčej druhi;
„Řolož jeho do rječřawow a do jařtwa!“ radžeřčej řecžži;
„Njeřřby ty ř knjeřom? daj jeho wotprawicž!“ rjekny řčtwóřty.
„Wřcho, řčtož tamni radža, čži ničžo njeřpomha“, pař pořřledni prajeřčej; „řdžeřa čžejřč jeho wuhnacž? řdžež je Bóh přčhi nim, je jeho domiřna. řmóžniřč řo jeho kublow, ty je řhudyř wofmjeřč, niž jemu. Čžijń jeho do jařtwa, wón budže, řwoje rječřaw řořchiwřři, řbožowny. Wřmi jemu žiwjenje, a ty jemu njeřbo wotewřřč. řeno jedyn řředř je, ř kotrymž móžeřč řo na

nim wječžicž: Ty dyrbjal řambž jeho k hrěřčeni ju nuřowacž; přčej tož ja tuteho muža řnaju, ničžeho řo wón na řwěčže njeřboji, hacž jeno — hrěřa“.

F.

Wřchelake ř blřska a ř daloka.

— Přenje řerbřte řemřčeni je mějeřčej řo řandženu njeřđelu w Draždžanach. Wjedro hojeřčej a duž běřčej řo bohata řerbřka wofřada řejčla, w lubej macžernej řecžži Bože řlowo řlyřčecž. Předowanje mějeřčej knjeř řarař Domawřčla a řpowjednu wučžbu jako řpowjedny wótž řwojeje Draždžanřkej řerbřkej wofřady knjeř řarař rječej řakub. řpowjednyřč běřčej 202, mjenujžy 67 muřžřřčich a 135 žónřřčich.

— Mjeř lětuřřimi abiturientami, t. r. mjeř tymi, kiž řu řwoje wotřhadne pruhowanje na Budyřřkim řymnařřiju wobřtali, njeje w tym lěčej žadyř řerb.

— Anjeř řantor řušter w řluřřču je po řrótkej řhorocžži wumřjel a bu řwřatocžnje na řluřřčanřřkim pohřebniřčejčžu řhowaný, řdžež je taf mnohich lubřč w řwojim powořlanju k měrej přčej wodžal.

— řutry 1905 řo nowa přapřaranda jako přchijotowawřna řa řeminar we Wojereřach nadžijomnje řaloži. řa přapřarandu maja mladženzoj 3 lěta řhodžicž a potom 3 lěta na řeminar. řara powitacž je tole řaloženje w nařčich řerbach, dokelž maja nařči řerbřžy hólžy nětko řřladnořčž, řo ložy řa wučerjow w nařčej řerbřkej řužizy wuwučžicž dacž. řarřčim je polóžene, jim tole wuwučženje pořřčicž, dokelž móža řich řa tuni pjenjeř we Wojereřach měčž, řdžež móža jim řhlěb a butru přchinořčowacž. Duž njeř řebi řerbřžy řarřčhi w prawym čžawř wopomnja, hacž njeřčadža wobdarjenyřč hólžow tam pořřlacž. řa řhudyř budže po móžnořčči polóžene. Njeř woni to w prawym čžawř a po móžnořčči nětko hižom řwojim knjeřam duchownym řjewja, řdnyž řo řa tu myřl řajimaju, řwojim řynam tule nadžiju přchijoda wotewřicž.

— Nařčemu řrajanej profeřorej dořtrej řluzy w řreiberku je řo je wřchelakich řtron nařčeho řerbřčeho luda wutrobne řbožo-přčecže k jeho 50lětnym narodninam dořtalo. řdnyž řo wón wutrobnje řa nařčej přčecža džakuje, my ř nadžiju do přchijoda řladaný, řo byřu přčecža nařčej wutrobny dopjelnjene byle.

— Anjeř duchowný řuřčej je w Budyřřčinje w towarřřtwe je řa narodopřit nařčeho luda řajimazy přčednořčř wo řistoriji nařčeho řerbřčeho luda džeržal. Wón je řecžal wo přenič řapocžatřch řerbřčeho luda w nařčim wótžnym kraju a taf je řo nařčej lud přčes řwoju pobožnu a wótčijřřku myřl řam řdžeržal.

K rozpominanju.

řkupocž čini wutrobu kamjeńtnu a mjedžowu.

* * *

Bože řlowo budž twojej duři řwětko, móč a trořř, přewodna řwězda, puč k njeřbu pokazowaca.

* * *

Kóždy řlědowacy džej budž wučome přjedawřeho dnja.

Dalřčej dobrowólne darj řa wbohe armenřřkej řhroty.

Přčes knjeřa řararja Wicžafa w řořčacžizach:

M. N.	5 hr. — np.
M. N.	3 " 40 "
M. N.	30 " — "

řromadže 38 hr. 40 np.

řa bohathy dar praji řo w mjenje wbohich řhrotow řhuty džak.

řólčž, redaktor.